

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARILE

CE-LOR CE BINE-VEȘTE-ȘC CELE BUNE!”

Anul XII.

CE-LOR CE BINE-VEȘTE-ȘC PACE.

No. 10.

Ziua colportajului

1 Octombrie, 1932.

PROGRAM

Înainte de masă.

1. Deschidere.
2. Rugăciune.
3. Lectură: „Rugăciunile și milosteniile tale s'au suit înaintea lui Dumnezeu“.
4. Cor.
5. Cuvântare: Datoria Comunității.
6. Câteva rugăciuni scurte.
7. Apel pentru înscriere în această măreață lucrare.
8. Închidere cu cântare.
9. Rugăciune.

După amiază.

1. Deschidere.
2. Rugăciune.
3. Lectură: A iubi venirea Sa.
4. Scurte experiențe din colportaj.
5. Cor.
6. Lectură: Doamne, trimete-mă!
7. Câteva rugăciuni scurte.
8. Apel pentru înscriere în lucrarea de colportaj.
9. Închidere cu cântare și rugăciune.

Notă.— Rugăm pe toți frații predicatori, lucrători-biblici, presbiteri, cum și pe toți slujbașii Comunităților a da atenția cuvenită acestei zile, pentru a o face cât mai interesantă. Dacă în Comunitatea Dvs. aveți frați cari cântă din instrumente, aranjați programul așa ca să aibă și ei o parte.

Deasemenea vă rugăm a face un apel călduros pentru ca să se înscrie în această măreață lucrare a colportajului cât mai mulți tineri, spre a duce cu un ceas mai de vreme solia mântuitoare la cât mai mulți.

Dacă în mijlocul Dvs. se găsesc frați colportori, ar fi foarte frumos ca să-i invitați ca în după amiaza acestei zile de Sabat să spună câteva experiențe încurajatoare din lucrarea lor.

***

Noi toți dorim din toată inima revenirea iubi-

tului Domn și Mântuitor. Însă o lucrare neterminată încă ne desparte de această fericită zi. Între toate mijloacele pe cari le-a prevăzut Dumnezeu pentru vestirea soliei Sale, răspândirea literaturii este cel mai repede și eficace. Sabatul Colportajului ne oferă o ocazie potrivită, pentru a prezenta popoului lui Dumnezeu însemnătatea cea mare a lucrării editoriale și de Colportaj, cât și răspunderea care stă asupra Comunității. Domnul dorește ca frați și surori, cari s'au consacrat lui Dumnezeu, să intre în serviciul Său, pentru a duce solia din casă în casă. Fie ca aceste cuvinte, cari se vor adresa Comunității în Sabatul ramurei de Colportaj să fie însoțite de Spiritul Domnului, și mișcând inimile fraților și surorilor, mulți să devină lucrători pentru secerișul Domnului.

F. Charpiot.

„Rugăciunile și milosteniile tale s'au suit înaintea lui Dumnezeu“.

„Inima iubitoare a Tatălui este adânc mișcată de suferințele noastre și de strigătul nostru de durere. Aduceți înaintea Lui tot ce vă apasă. Nimic din cele spre pacea noastră nu este prea neînsemnat pentru El, căci El este cel care ține lumile și care guvernează întregul univers. Nimic din cele spre pacea noastră nu este prea neînsemnat pentru El, ca să rămână nenotat de Dânsul. Nu există în experiența vieții noastre capitol prea întunecat pe care El să nu-l cetească; și nu ajungem în încurcături așa de mari, pe cari El să nu le poată rezolva. Nici o nenorocire nu se întâmplă chiar celui mai mic dintre copiii Săi, nici o grijă nu poate chinui sufletul cuivă, nici o bucurie nu poate încânta inima cuivă și nici o rugăciune nu iese depe buzele noastre, fără ca Tatăl nostru ceresc să observe și depună pentru toate un viu interes. El vindecă inimile sdrobite și leagă rănilor. Ps. 147, 3.

Legăturile dintre Dumnezeu și fiecare suflet, sunt așa de intime și clare, ca și cum nu ar mai fi un alt suflet pentru care Dumnezeu să fi dat pe Fiul Său mult iubit“. „Calea către Hristos“, p. 124.

Din citatul de mai sus, putem constata purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru faptele Sale și pentru copiii Săi. El ține seamă de toate, căci Dumnezeu vede purtarea tuturor, și privește pașii fiecăruia (Iov 34, 21), ca să dea fiecăruia după căile lui și după rodul faptelor lui. Eremia 32, 19. Solul ceresc amintește două fapte de mare însemnătate, pe cari acesta le făcea, și anume *Rugăciunile și Milosteniile*.

Aceste două mari fapte făceau parte din caracterul Mântuitorului nostru. Acestea au făcut ca sutașul să fie de mare valoare înaintea lui Dumnezeu, fapte pe cari a ținut să le amintească lui Corneliu prin îngerul trimis. „Celui fără prihană îi răsare o lumină în întuneric, el este milostiv, îndurător și drept“. Ps. 112, 4. „El ți-a arătat omule ce este bine și ce cere Domnul dela Tine; să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeul tău“. Mica 6, 8.

Iubiți frați și surori! ziua de 1 Octombrie 1932 este Ziua Colportajului. Pentru lucrarea Domnului din Uniunea noastră această zi este cu adevărat o zi hotărâtoare de mântuire a multora din cei cari stau gata să piară fără nîci o rază de lumină. E o zi în care suntem cu toții chemați să facem milă ca și Samariteanul milostiv. O zi în care Dumnezeu să se bucure de mila care cu toți o vom face pentru colportori

și colportaj. O zi în care bunul Dumnezeu ne va atribui și nouă tuturor cuvântul, când zice: „Fericiti cei milostivi că ei vor fi miluiți“. Mat. 5, 7. Pentru că suferințele colportorilor din Uniunea română A. Z. Ș. au întrecut puterile misiunii de a-i putea ajuta în cazurile de arestări, bătaii, boale și orice pagube de acest fel, în iarna trecută, Comitetul Uniunii române a hotărît ca pe lângă alte ajutoare cari vor contribui la formarea unui fond special de ajutor în cazuri de grele suferinți ale colportorilor, ca în toate Comunitățile noastre să se facă o colectă la care sunt invitați să ia parte toți membrii Comunităților noastre.

Dacă darurile copiilor lui Dumnezeu sunt privite de El cu bucurie, știind că servesc la salvarea și mântuirea omenirii, apoi aceste daruri pe cari le vor aduce copiii lui Dumnezeu în această zi ocupă primul rang în bucuria Domnului și mila făcută de noi în această zi pentru săracii prizoniți încoace și încolo, se urcă la Dumnezeu spre aducere aminte.

Domnul ne-a spus clar că la ziua cea mare când vine El cu plată, pentru cei dela dreapta El le va spune: Intrați în bucuria Domnului vostru. Căci atunci când Eu am fost *bolnav* voi M'ați cercetat, și atunci când Eu am fost *închis* voi ați venit la Mine“. Mat. 25, 36.

Când s'a luat hotărîrea pentru strângerea unei colecte spre a se creă un fond de ajutorare a colportorilor, un iubit frate care este un om al faptelor bune și al milei, ca și Corneliu, și care eră de față în acel comitet, a dat de bună voie 5000 de lei.

Departamentul de colportaj din Uniune, face apel rugător către toți frații predicatori, lucrători biblici, colportori, bătrâni de adunare, slujbași ai Comunităților noastre cum și la toți membrii denominațiunii noastre, să binevoască a contribui în mod bogat și cu simțimântul jertfei ca și văduva cea saracă care a dăruit cele două parale, prețul hranei sale.

Iar predicile și lecturile cari vor servi popoului nostru de sfat și învățământ în această zi, toate să ducă la încurajarea colportajului pentru întărirea fondului de ajutor al suferințelor și pentru a stimula pe toți membrii noștri să facă colportaj, cum și a stimula în mod deosebit pe tineri spre a se atașa armatei vitejilor noștri colportori, cu care apoi să ducem din casă în casă comorile Cuvântului lui Dumnezeu în mâinile oamenilor. Dacă unii dintre frații noștri nu au la îndemână banii necesari pentru a da o colectă așa cum dorește o inimă

plină de milă, atunci se poate face subscripție pe o listă care apoi să fie achitată treptat până la finele anului, și care colecte și subscripții să fie trimise prin frații casieri la Conferință. Asemenea și numele fraților cari se vor înscrie ca colportori permanenți sau numai pentru iarna viitoare să li se dea numele la Conferință.

Tot aci se aduce la cunoștință că în luna Octombrie se vor ține următoarele cursuri de colportaj în diferite centre ale țării noastre, la care invităm pe tot tineretul nostru să ia parte spre a primi bogate cunoștinți pentru a ști cum să răspândească literatura noastră.

Cursurile vor fi după cum urmează:

Moldova de Nord și Sud la Iași, în zilele de 7—11 Octombrie, Muntenia de Est și Vest în București la 14—18 Octombrie, Transilvania în Cluj la 21—24 Octombrie, și Conferința Banat în Arad la 26—30 Octombrie.

...

În colportaj pot fi angajați numai persoane între vârstele 18—36 și chiar 40 de ani, însă cu o sănătate bună spre a putea face față acestei chemări înalte. Cei cari se vor prezenta la curs și au și dorința ca Domnul să le dea de lucru în via Sa, să fie pregătiți cu schimburi de rufe cum și îmbrăcăminte pentru iarnă.

Nicolae Dorobăț.

Datoria Comunității.

La ce a chemat Domnul Isus pe ucenicii Săi? Marcu 1, 17; 3, 14; Luca 10, 1.

Din care cauză a apărut Domnul lui Saul din Tars? Fapt. 26, 16, 18; 9, 15.

Ce însărcinare a dat Domnul Isus aceluia bărbat, pe care l-a eliberat de spiritul cel necurat? Marcu 5, 19.

Cum s'a achitat acesta de misiunea sa? Marcu 5, 17, 20.

În ce scop a înființat Dumnezeu Comunitatea Sa? 1 Petru 2, 9.

Cum să arătăm recunoștința noastră pentru mântuirea oferită nouă? Ps. 66, 16; 105, 1.

Cu ce cuvinte accentuează Spiritul Profetic asupra îndatoririi noastre?

„Domnul Hristos așteaptă din partea fiecăruia, să-și facă datoria. Aceasta să fie lozinea în rândurile urmașilor Săi.

„Fiecare, care primește razele Soarelui dreptății, ar trebui să le reflecteze în claritatea lor asupra tuturor dimprejurul său.

„Cu ce zel neobosit am trebui să lucrăm! Ce rugăciuni ferbinți după putere și înțelepciune ar trebui să se înalțe către tronul lui Dumnezeu! Dacă toți acei cari spun că sunt copiii lui Dumnezeu ar simți că lucrul principal din viața lor este acela de a săvârși lucrarea îndreptătată lor de Domnul și dacă ar lucra în mod dezințersat pentru El, ce schimbare s'ar putea vedea atunci în inimi, în familii, în Comunități și chiar în lume.

„Fiindcă stăm acum chiar la hotarul veșniciei, și fiindcă avem adevăruri atât de sfinte, și o lumină atât de însemnată de îndeplinit, trebuie să dublăm sânguința și zelul nostru. Fiecare trebuie să facă potrivit capacităților și puterilor sale lucrul cel mai bun. Frate-meu, tu-ți primejduiești mântuirea ta proprie, dacă te reții acuma. Dumnezeu îți va cere socoteală, dacă vei neglija lucrarea, care ți-a fost încre-

ditată. Ai cunoscut adevărul, atunci comunică-l și altora“. „*Testimonies*“, Vol. V, pp. 460, 461.

Ce mijloace trebuie să folosească slujitorii lui Dumnezeu, pentru a vesti și altora solia?

a) Glasul: Isa. 40, 9.

b) Scrieri și cărți: Isa. 30, 8; Apoc. 1, 11.

Ce loc să ocupe revistele și cărțile în incheierea lucrării lui Dumnezeu?

„Revistele și cărțile sunt mijloacele deosebite ale Domnului, spre a prezenta oamenilor totdeauna solia pentru timpul acesta“. „*Colportorul ca Evanghelist*“.

„Dumnezeu a hotărât ca lucrarea de Colportaj să fie un mijloc, pentru a aduce oamenilor lumina ce se găsește în cărțile noastre“. *Idem*.

„Scrierile noastre ar trebui să ajungă prețutindeni“. *Idem*.

„Din oraș în oraș, din țară în țară, am trebui să ducă colportori-evangheliști scrierile, cari conțin făgăduința apropiatei reveniri a Domnului Hristos“. *Idem*.

„Am fost învățată, că lucrarea de colportaj trebuie să fie înviorată și făcută cu un succes crescând“. *Idem*.

„Colportajul este o cale plină de succes, pentru a salvă suflete. Nu vrei să-l încerci?“. *Idem*.

Ce făgăduință, plină de mângâiere, dă Domnul lucrătorului credincios? Ps. 126, 5, 6; Gal. 6, 9.

Cereți neîntârziat mult apreciați cartea

Educație

200 lei legată și 120 broșată

A iubi venirea Sa.

„Lucrarea noastră editorială a fost stabilită după instrucțiunile lui Dumnezeu și sub conducerea Sa specială. Ea a fost întemeiată pentru a atinge un scop precis. Adventiștii de Ziua Șaptea au fost aleși de Dumnezeu ca popor aparte, despărțit de lume. Cu dalta adevărului, El i-a scos din cariera lumii, și i-a adus la Sine. A făcut din ei reprezentanții Săi, numindu-i trimișii Săi în această din urmă fază a operei de mântuire. El i-a însărcinat să ducă omenirii cea mai mare parte din adevărul care a fost incredințat vreodată ființelor muritoare, avertizările cele mai solemne și cele mai înfricoșătoare pe care Dumnezeu le-a trimes vreodată oamenilor. Pentru îndeplinirea acestei lucrări, casele noastre de editură sunt printre mijloacele cele mai folositoare“. *E. G. White.*

Lucrarea lui Dumnezeu se va încheia printr-o manifestare deosebită a puterii Sale care ne este descrisă în versetul următor: „După aceea am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s'a luminat de slava lui“. Apoc. 18, 1.

Noi toți avem dorința arzătoare de a vedea descoperindu-se, înaintea tuturor națiunilor, brațul Domnului pentru încheierea lucrării Sale. Domnul a descoperit clar unul din mijloacele principale pe care El le-a hotărât pentru aceasta. „Lucrarea acestui *alt înger* care coboară din cer cu mare putere și care luminează pământul în slava Sa, trebuie să se împlinească, într-o mare măsură, prin scrierile noastre“. *E. G. White.*

În cursul anilor mii de suflete au fost deja aduse la adevăr, prin lucrarea colportorilor noștri. În anii 1929 și 1930, în România, au fost botezate 438 suflete ca rod al eforturilor acestor soli credincioși. Pretutindeni, grupe de oameni interesați pentru adevăr, merg spre liman pe urmele colportorilor. În Elveția germană au fost găsite și adăugate la poporul lui Dumnezeu în 1931, 25 de suflete. În unele câmpuri sămânța încolțește repede, în alte locuri însă rămâne îndelung sub pământul tare; dar Dumnezeu ne asigură că sămânța va încolți și va aduce rod. Sunt mai mult de douăzeci de ani de când, pe timpul când nu aveam în Iugoslavia decât vreo câțiva membri, un frate, azi secretar al departamentului de colportaj din această Uniune, începu să răspândească unele scrieri. El nu avea alt instrument de lucru, decât câteva tractate în limba sârbă. Acum doi ani, un colportor, găsi într'un sat mai multe familii ce păziau Sabatul. Oamenii aceia îi arătară un tractat murdar și rupt, care

le fusese vândut de acel prim colportor, la începutul lucrării sale. Ei găsiseră în el adevărul în ceea ce privește adevărata zi de odihnă. Azi avem în acel sat o Comunitate de peste 30 membri.

Acum mai mulți ani o doamnă primi adevărul în Statele Unite. Ea avea o soră ce locuia în altă regiune mai depărtată și care era foarte protivnică soliei. De câte ori încercase să-i atragă atențiunea asupra adevărului, sora ei se supăra grozav, din care cauză îi refuză orice legături pentru că se făcuse adventistă. Dar sora credincioasă doriă foarte mult să o aducă la mântuire. Neputând lucra pentru ea în mod direct, îi trimise mai multe serii de tractate pe cari le puse la cutia poștală din alt oraș, fără să arate cine le trimete, pentru ca sora să nu cunoască pe trimițător. Timp de mai mulți ani ea nu mai știu nimica despre sora ei, a cărei adresă nu o mai cunoștea. După doisprezece ani, pleacă să o caute. În partea în care locuia sora sa tocmai avea loc o adunare anuală. Ea sosi acolo după o călătorie lungă, intră sub cort și luă parte la ora de mărturisire care avea loc în acel moment. Deodată văzu ridicându-se o doamnă din primele rânduri, care arăta un pachet de tractate. Ea povesti că le primise cu doisprezece ani mai înainte. „Dacă aș fi știut că sunt adventiste, le-aș fi ars“, zise ea. „Le-am cetit soțului meu, și noi am primit adevărul datorită acestor scrieri. Nu știu cine ni le-a trimes“. Soțul ei se ridică la răndu-i spre a-și mărturisi bucuria că putuse primi adevărul prin mijlocirea acelor scrieri. După aceea se ridică o altă familie. Erau vecinii cărora cele două persoane le împrumutase tractatele și cari, deasemenea primiseră adevărul. Astfel că prin aceste scrieri au fost câștigate pentru adevăr șapte persoane. Sora care intrase sub cort ascultă cu lacrimile în ochi. Recunoscu pe sora ei, pe care venise să o caute și pentru care se rugase atâția ani. Se ridică și merse lângă ea. Gândiți-vă la bucuria acestei revereri. Ochiul lui Dumnezeu sunt asupra cărților noastre, plasate în mii de familii, de către colportorii noștri credincioși, sau prin lucrarea misionară a membrilor Comunităților noastre. Roadele, obținute până acuma, nu sunt decât pârga unui seceriș bogat, care se pregătește pentru încununarea acestei lucrări binecuvântate. Cuvântul lui Dumnezeu și Spiritul Profeției ne descoperă că, înaintea revenirii Mântuitorului Duhul lui Dumnezeu va lucra cu putere în lume. Atunci mii de persoane vor

avea foame și sete după adevăr. Aceștia vor ceti cu nesațiu scrierile asupra cărora Duhul lui Dumnezeu le va atrage atențiunea, pe urmă, bucurându-se în adevărul nou găsit, ei îl vor duce cu bucurie și altora. Sora White ne dă o descriere a acestei scene: „Mi-au fost arătați bărbați și femei cari cetiau cu mare însetare reviste și tractate asupra adevărului prezent. Ei cetiau acele minunate și noi dovezi pentru dâșii și deschideau grăbit și cu zel înnoit Bibliile lor.... Cercetând Sfânta Scriptură spre a se convinge dacă lucrurile sunt așa, o nouă lumină lumină mințile lor, căci îngerii tăbărau în jurul lor convingându-i de adevărurile ce erau scrise în Scripturi și pe cari ei le cetiseră.

„Văzui cum într'o mână țineau reviste și tractate, iar în cealaltă Biblia, în timp ce obrații le erau umezi de lacrimi; văzui cum se plecau în rugăciune arzătoare și umilită înaintea lui Dumnezeu, rugându-L să-i conducă în tot adevărul, — lucru pe care El eră gata să-l facă chiar mai înainte de a strigă ei. Apoi, ... Biblia le apărea ca o carte nouă.

„Aceștia nu erau mulțumiți să se bucare numai ei singuri de lumina ce le-a fost dată, ci începură să lucreze și pentru alții. Unii făcură mari sacrificii pentru adevăr și pentru ajutorarea acelor dintre frații lor ce se aflau în întunec”. „Colportorul ca Evangelist”, pp. 38. 39.

Astfel, lucrarea credincioșilor noștri colportori va aduce roadele sale. După ce va îi

îndeplinit lucrarea sa umilă, disprețuită și adesea aducătoare de nemulțumiri, colportorul va primi o glorioasă răsplată drept rod al muncii Sale. Când va reveni Mântuitorul, el se va vedea înconjurat de o mare familie spirituală adusă în împărăția lui Dumnezeu prin influența sa personală și prin scrierile pe cari le-a răspândit. Dar până acum această lucrare nu a primit atențiunea meritată. Spiritul Profeției ne arată că nu am făcut nici a suta parte, din ceea ce ar fi trebuit să facem în ceea ce privește răspândirea tipăriturilor și aceasta este o cauză pentru care lucrarea este atât de înapoiată în multe din câmpurile noastre.

Domnul ne chiamă să folosim scurtul timp de pace și prosperitate, ce mai este înaintea noastră, pentru a duce solia în familii. O! Duhul Său să ne ajute a înțelege frumusețea și măreția lucrului la care ne chiamă. Dumnezeu cere voluntari, frați și surori, cari iubesc pe Mântuitorul lor și arătarea Sa, și cari sunt gata să-și sacrifice plăcerile și să lucreze cu consacrare; să suporte suferințele și lipsurile, dacă este necesar, pentru a aduce solia sufletelor înconjurătoare, și, în felul acesta, să pregătească arătarea glorioasă a Mântuitorului lor.

Domnul să ne ajute să ne dovedim iubirea pentru revenirea „Sa” printr'o consacrare nouă și întreagă în serviciul Său.

F. Charpiot.

DOAMNE, TRIMETE-MĂ!

Unul din cele mai importante și eficace mijloace pe cari le posedăm, pentru răspândirea științei, este mașina de tipărit. Grație acestui mijloc se poate atrage atenția a mii și milioane de oameni, în scurt timp, asupra unei idei noi sau a unui mesajiu.

Mașina de tipărit a apărut după planul Providenței cu scopul de a face lumii accesibil Cuvântul Său. Biblia a fost prima carte care a ieșit de sub o mică presă. Astăzi, milioane de exemplare din această binecuvântată carte, tipărită în peste 800 de limbi și dialecte diferite, își găsesc drumul dela puternica mașină de tipărit, spre căminul celui bogat și celui sărac depe întreg globul pământesc.

Când a sunat ora, în care trebuia să fie vestită solia îngerului al treilea, Domnul dădu acelor câteva suflete cari primiseră lumina cea nouă, misiunea de a tipări aceste adevăruri și de a le răspândi. Acești devotați și umili credincioși ai Domnului s'au dus la lucru

cu încredere în Dumnezeu, neavând nici bani nici alte mijloace necesare.

La început au scos o mică revistă, câteva broșuri și fascicule pe cari le răspândeau. După acest mic început, lucrarea de editură se dezvoltă foarte repede așa încât astăzi avem Edituri și Depozite aproape în fiecare țară depe pământ. Chiar în insule mici din largul mărilor, solia este tipărită și răspândită. În fiecare an, Editurile noastre trimet reviste, cărți și broșuri care conțin adevărul, în numeroase limbi și dialecte, în valoare de 4—5 milioane dolari, pentru a aduce omenirii lumină și binecuvântare.

Cea mai mare parte din această literatură este dusă oamenilor, la casele lor, de către colportori credincioși și temători de Dumnezeu cari, în zile senine sau pe furtună, pe căldură sau ger, peste munți și văi umblă neîncetaț, pentru a duce unei lumi ce se pierde, ultima solie a Mântuitorului. Cutoatecă sunt de multe

ori disprețuiți, urîți și prigonți. își împlinesc cu mult succes, nu fără trudă, lucrarea pentru stăpânul lor.

Mulți au căzut la posturile lor, dar alții au avut curajul a-i înlocui. Ca succes a zeloasei activități a colportorilor noștri, se poate raporta că, mulți oameni și-au predat inimile lor lui Dumnezeu și au venit la adevăr. În fiecare an se adaugă Comunităților noastre, pe calea aceasta, mii de noi credincioși. Minunate lucruri se întâmplă! Mai în fiecare săptămână vin rapoarte din Diviziunea noastră, precum și din alte Diviziuni, dându-ne vestea despre noi grupe, cari, prin cetirea cărților noastre, au primit solia. Dumnezeu a udat sămânța adevărului, care este semănată de colportorii noștri, și un bogat seceriș de suflete poate să fie adunat pentru hambarele cereșii.

Noi regretăm doar faptul că nu s'a împrăștiat mai multă sămânță. Gândiți-vă, cât de bogat seceriș am putea recolta noi acum, dacă în trecut frații noștri ar fi activat mult mai intens, în această binecuvântată lucrare! Da, cât de mult nu s'a pierdut totemai pentru fap-

tul că, mulți au întârziat să răspundă chemării lui Dumnezeu predând inimile lor Colportajului!

Nimic nu se mai poate face pentru a se îmbunătăți ceea ce a fost neglijat în trecut! Pentru totdeauna rămâne lucrul acesta prea târziu. Dar, mulțumiri fie aduse Domnului căci, nu e prea târziu a lua acum seama la chemarea Sa și a intra în serviciul Său. Viitorul ne stă în față. Milioane de suflete așteaptă încă solia, iar Dumnezeu privește cu deplină atenție la ceea ce vor exclamă frații și surorile noastre, ca un Isaia pe timpuri: „Iată-mă, trimete-mă!“ Nu vrei tu, iubite frate și soră care cetești aceste rânduri, să îngenuchiezi și să rogi pe Domnul să pună povara colportajului asupra multor inimi din Comunitatea ta cât și din altele? Și, dacă atunci te-ar chema Domnul pe tine, nu ai vrea tu să răspunzi: „Iubite Doamne? primesc!“ și apoi, cu ajutorul Său, să mergi ducând literatura și cărțile cu solia vieții și a speranței acolo unde Domnul te trimete?

A. V. Olson.

○ armă puternică.

„Revistele și cărțile sînt mijloace pe cari Dumnezeu le întrebuițează pentru a pune mereu solia în fața oamenilor“. E. G. White.

Intr'un moment tragic al istoriei poporului Izrael, Dumnezeu ordonă lui Ieremia să scrie solia într'o carte. Regele necredincios arzând această carte, profetul primi ordinul să scrie altă carte cu același cuprins și cu ceva adăugiri.

Toți istoricii Reformațiunii, recunosc imensa influență a mașinii de imprimat. Iată un exemplu: „Arta de a tipări a fost, cu adevărat, unul din agenții de seamă ai Reformațiunii. Ideile erau născute de mult timp, imprimăria le dădu însă aripi“. Smiles „Hughenoții“, pag. 14.

Fondatorul Bisericii Metodiste, Wesley, a-vea o concepție precisă asupra posibilităților presei ca mijloc de a învăța Evanghelia. Încă din 1747 el fondase o societate de tractate. Doi ani mai târziu începu publicarea unei serii de 50 volume intitulate: „Biblioteca creștină“. El învăța pe colaboratorii săi că, a plasa o carte într'o casă, însemnează a planta acolo o putere regeneratoare și că, în consecință, ei trebuiau să pună tot atâta sârguință în a vinde cărți, după cum fac la predicare. Iată propriile sale cuvinte: „Fiecare din voi să procedeze ca William Permington: „duceți cărți cu voi în toate călătoriile. Exercitați-vă la aceasta.

Nu vă rușinați. Nu vă lăsați oboșiți. Nu lăsați nici o piatră necercetată“. El scrisese unuia dintre predicatorii săi: „Este de o valoare de nedescris de a răspândi tractatele noastre în toate straturile societății. Intr'un an, Willy Penington a vândut din acestea la Cornwall, mai mult decît vînduse în șapte ani mai înainte. Tu poți face la fel dacă vei întrebuițea aceeași metodă. Întrebuițează o singură carte în cea mai apropiată călătorie, în a doua călătorie o altă carte, și așa mai departe. Predicați despre subiectul pe care-l tratează lucrarea atunci când vă aflați înaintea adunării și îndemnați pe oameni să cumpere tractatul în chestiune și să-l cetească“. Wesley and his Century, pp. 358-359.

O bibliotecă nu este un lux. Ascultați însemnata declarație a marelui om de Stat englez, R. MacDonald: „Banii plasați într'o bibliotecă nu sunt niciodată pierduți. O carte este ca uleiul văduvei. Se ia din el neîncetat, dar conținutul rămâne același. Banii dați pe cărți reprezintă un capital, un capital care nu este amenințat nici de pierdere, nici de stricăciune“.

Cu puțini ani înaintea războiului mondial, China eră încă o țară închisă. Împăratul dădu un edict împotriva străinilor și a creștinismului. Una din caracteristicile de seamă ale acestui edict este aceea că interzicea, în deosebi,

răspândirea tipăriturilor și amenință cu cele mai grozave pedepse pe colportori.

Vrăjmașul cunoaște bine puterea tipăriturilor și influența nemăsurată a colportorului evanghelist. Pentru aceasta el îl urmărește cu ura sa și este plin de spaimă când îl vede ducând sămânța divină din casă în casă. Azi timpurile s'au schimbat. Publicațiunile noastre au câștigat prieteni. Dr. C. C. Wu, ministrul afacerilor externe din China meridională, s'a pronunțat astfel: „Advențiștii de Ziua Șaptea fac o lucrare însemnată: Nici o altă misiune n'a făcut mai mult bine chinezilor ca ei, prin răspândirea de scrieri tipărite“.

Și o revistă protestantă adaugă: „Nici o asociație religioasă nu întrece pe Advențiști în activitatea lor de propagandă. Marele lor mijloc, pentru aceasta, este lucrarea de colportaj. Lucrarea aceasta nu este în realitate decât o măsură pregătitoare pentru ajungerea mării lor ținte și anume, aruncarea plasei pentru prinderea unei însemnate cantități de pește“.

Noi înșine n'am putea vorbi mai bine. Da, scrierile noastre sunt o permanentă putere re-

generatoare. „Ele fac bine oamenilor. Ele pregătesc un seceriș bogat de suflete pentru recolta cerului. Este timpul ca să luăm la inimă ca niciodată mai înainte, îndemnul Spiritului Profetiei: Lucrarea aceasta trebuie făcută. Sfârșitul este aproape. S'a pierdut destul timp dejă, aceste cărți ar fi trebuit să fie răspândite. Vindeți-le aproape și departe! Răspândiți-le ca frunzele cari cad toamna! Nimeni și nimic să nu oprească această lucrare. Suflete pier departe de Mântuitorul. Să li se anunțe apropiata revenire pe norii cerului“. *E. G. White.*

„Aproape în fiecare zi se prezintă ocaziuni excelente pentru introducerea solilor tăcuți ai adevărului, în familii și pe lângă persoane; însă persoanele necugetate și lenese nu profită de aceste ocazii. Adevărații predicatori sunt rari. Ei nu-și întrebuițează talentele la salvarea sufletelor. Sute de oameni ar trebui să fie ocupați a duce lumina dealungul orașelor și satelor noastre“. *E. G. White.*

Cine răspunde la chemarea Domnului?

F. Charpiot.

Un frumos omagiu adus colportorilor.

Domnul H. M. Porter, care locuiește în Colorado, Statele Unite ale Americii, s'a ocupat cu binefaceri în mai multe domenii. În anul 1929, el fondă împreună cu fiica sa un Sanatoriu-spital cu loc de paturi, și o nespusă locuință pentru surorile de caritate; toate pe un teren de 40 hectare, în orașul Denver. Apoi îl dăruie lucrării medicale a Advențiștilor de Ziua Șaptea.

Domnul Porter este autorul mai multor lucrări. Într-una din ele, anume „Creștinismul și știința împotriva păgânismului și idolatriei“, publicată în 1920, la pp. 102 și 103, am citit următoarele:

„Advențiștii de Ziua Șaptea au întemeiat un lanț de case de Editură cari formează un brâu larg împrejurul pământului. Aceste instituțiuni, 58 la număr, sunt plasate în puncte strategice în lumea întreagă, în așa fel ca să poată deservi suprafețe întinse în modul cel mai avantajos. În prezent ei imprimă scrierile lor în 147 limbi și dialecte, iar scopul final este ca fiecare să poată studia solia evanghelică în limba maternă.

„Adevențiștii de Ziua Șaptea împart cea mai mare parte din literatura lor mergând din casă în casă. Peste 2700 de colportori parcurg în fiecare zi lumea întreagă, ducând scrierile în fiecare cămin. Acești vânzători misionari călătoresc în lungul apelor Amazonului, străbat prin

interiorul Braziliei; pe spatele catârilor ei merg prin văile înalților Anzi; pe picioare, străbaț cărările singuratică din junglele din Burma și Java. Cu bicicleta ei merg din sat în sat prin ținuturile Africei; în roabe anume își croiesc drum peste câmpurile de orez ale Chinei; în sănii ei vizitează fermele depărtate din Canada pe timpul iernii; parcurg în sus și în jos marile metropole ale lumii, mergând pretutindeni și în orice timp, negăsind nici o arșiță prea mare, nici un ger prea aspru, nici un munte prea înalt, nici un torent prea adânc. Acești misionari, întreprizi și consacrați, sunt angajați în slujba paginii tipărite.

„Și care este rodul lucrării lor din iubire? În fiecare an, în întreaga lume, mii de persoane aud vorbindu-se pentru prima dată despre iubirea lui Isus Hristos și a frumuseții creștinismului sub forma unui sistem religios“.

Ce frumos omagiu a adus d-l. Porter departamentului publicațiunilor din lucrarea advențistă, precum și bărbaților și femeilor loiali cari îi formează armata! Citatul de mai sus luat din cartea unui om care nu face profesiune de credință, este totodată semnificativ. Dar ceea ce este mai ales frumos, este faptul că fiecare cuvânt cuprinde adevăr exact.

M. Leslie Rice.

Grăbiți Campania de Toamnă!

Merită, oare, oboseală și întristare?

Un vânt înghețat urlă afară. Este Vineri seara și sunt singur în camera unui hotel, de parte de căminul meu. Ah! și cât de mult mă fac să mă gândesc acasă, aceste seri de Sabat! Gândesc la aceasta în așa fel încât ajung să descoper, în adâncul ființei mele, o întrebare ce se ridică și pe care mi-o pun: „Merită, oare, lucrul acesta atâta oboseală și întristare”? Cea mai mare parte din ultimii șaptesprezece ani, am petrecut-o departe de casă, departe de iubii mei, recrutând sau ajutând pe colportori. Alți oameni pot rămâne acasă și se pot veseli în sânul bucuriilor familiare, pe când eu . . . Merită, oare, atâta oboseală și întristare?

Și iată că se grămădesc în spiritul meu amintiri ce vin să dea un răspuns neliniștitei mele judecăți omenești.

„Adu-ți aminte“, pare să-mi șoptească o voce, „de acea dimineață de Sabat când predicați înaintea acelei grupe de douăzecișicinci de persoane dintre cari zece abia se botezaseră și cari reprezentau rodul lucrării unuia dintre colportorii tăi! Îți amintești cât de fericii erau acești oameni în noul adevăr pe care îl găseră“?

— Adevărat, îmi amintesc de lacrimile lor de bucurie. Acela eră rezultatul lucrării unui colportor, pe care, prin harul lui Dumnezeu, l-am putut formă și hotărî a intra în lucrarea de colportaj.

De sigur, aceasta merită întristarea . . .

„Apoi, îți reamintești“, șoptește aceeaș voce, „de femeia care timp de un an a cetit de șaptesprezece ori cartea Daniel și Apocalipsull“?

— O, da, mi-aduc bine aminte. Imi aduc aminte că am destinat acest teritoriu drept câmp de lucru al colportorului. Eră iarnă, zăpada eră mare, colportorul își terminase lucrarea în oraș și-i mai rămăseseră încă două ore până la plecarea trenului spre orașul următor. Dar, într-o fermă vecină de gară, o femeie rugă pe Dumnezeu să-i trimeată pe cinevă care să o ajute să cetească și să înțeleagă Biblia. Colportorul se simți împins a-și croi un drum prin zăpadă, până la ferma de jos spre a aștepta acolo ora plecării trenului. Oare, va găsi pe femeia care se roagă? — Da, căci Duhul lui Dumnezeu îl conduce. „Dumnezeu v'a trimis“, strigă femeia. Rugăciunea sa este ascultată. Înainte de a începe toamna următoare, ea reciti de șaptesprezece ori cartea pe care i-o lăasă colportorul. Astăzi ea a primit solia împreună cu soțul său, mama sa, fratele și sora sa, și toți se bucură în adevăr.

Și aceasta merită întristarea și oboseala.

Dacă mi-aș vinde ferma, aș da o mie de șilingi (30.000 lei) pentru misiuni, strigă un om, ca răspuns la un apel făcut în adunare. Altădată un frate promite o mie de șilingi pentru acelaș scop. Cine sunt oamenii aceștia? Nimic altcevă, decât oameni pe cari i-au găsit colportorii, cărora ei le vânduseră cărți, și cari pentru prima oară iau parte la o adunare. Ei își exprimă bucuria dând din bunurile lor pentru a ajuta la răspândirea Evangheliei în lumea întregă“.

Cu adevărat aceasta merită oboseala de a lucra.

„Trezecișipatru, zici“? — Da, cinevă m'a asigurat că o școală de Sabat cu trezecișipatru de membri a fost întemeiată prin lucrarea de colportaj. Un elev colportor, fu acela care descoperi interesul deschis în oraș, prin cărțile vândute de colportorul precedent“.

Plângând de bucurie, elevul acesta, îmi povesti despre lucrarea sa în orașul acela. Meritase oboseala de a fi încurajat pe acest tânăr ca să se dedice lucrării.

„Și Sabatul din urmă l-ai uitat, oare“? murmură din nou vocea memoriei mele. „Ai uitat pe membrii aceia de curând botezați și pe persoanele interesate ce veniau pentru prima dată și pe care îi le-a prezentat? Aceștia sunt rodul lucrării sale în acel oraș“.

Și iată că, deodată, îmi amintesc de un alt colportor care vorbește despre nouăsprezece suflete interesate în câmpul său de lucru, un altul vorbește despre zece, altul despre . . . da, o da, aceasta merită orice oboseală și întristare, îmi zisei cu voce tare.

Mă surprind repetând mereu fraza care răspunde întrebării mele, pe măsură ce, pe ecranul memoriei mele, trec zece, douăzeci de cazuri cum suflete au fost aduse în contact cu adevărul prezent prin eforturile colportorilor pe cari, prin harul lui Dumnezeu, i-am ajutat să intre în lucrarea de colportaj. Dar acesta nu e totul.

Gândirea mea se oprește în special asupra unora dintre ei, oameni de valoare cari sunt astăzi în fruntea colportajului, în calitate de secretari, fie în conferința lor, fie în Uniunea lor, și unul într'o Diviziune, încurajând pe alții spre a merge să prezinte scrierile noastre din casă în casă, pentru a găsi, la rândul lor, pe alți membri împrăștiați ai familiei Dumnezeului celui viu.

Da, aceasta merită de o sută de ori orice oboseală și întristare.

George A. Campbell

Sămânța care răsare.

Este nevoie de 10 trenuri cu câte 20 de vagoane mari de marfă, pentru a expediă toate exemplarele cărții „Lecturi biblice“, cari au fost răspândite în multele țări ale lumii și în diferite limbi.

Cu câțva timp mai înainte Conferința Generală a primit o scrisoare din America de Sud, care aveă cam următorul conținut:

„Ați putea să-mi comunicați numele acelei persoane, care mi-a vândut în anul 1904 în localitatea X . . . . cartea „Lecturi biblice“ căci eu nu-mi mai pot aduce aminte de numele său. Am cumpărat dela acest colportor o carte groasă, prin care am primit adevărul. Mi-ar fi foarte plăcut, dacă aș putea să-l cunosc mai aproape. Dacă mai este în viață, atunci vă rog să-i comunicați, că a obținut prin vânzarea celei cărți un rezultat bun, căci prin ea multe suflete au primit adevărul“. Frații n'au putut să afle numele acelu colportor. Poate că nu mai trăește și va afla abia în Impărăția lui Dumnezeu, care a fost succesul lucrării sale. Frații au aflat mai târziu, că 32 de persoane au primit adevărul în urma cetirii acestei singure cărți. Cât de măreață va fi pentru acel colportor-evangelist, ziua când Domnul Isus îi va arată aceste suflete. După lupte și lacrimi el va putea vedeă bucuria Domnului.

Cu mulți ani înainte un colportor a vândut o carte unei familii belgiene, care eră catolică și trăia la Ohio în Statele Unite. După ce au primit acești oameni cartea, au observat că este o carte protestantă și s'au temut să o cetească. Ei s'au hotărît a trimite această carte ca un dar de Crăciun părinților lor din Belgia. Aceștia au observat deasemenea, că acea carte eră protestantă și părintele a interzis familiei sale cetirea cărții. Inșă unul dintre fiii lui, un tânăr de 14 ani, fiind împins de curiozitate a început să cetească cartea pe ascuns. El a cercetat tot mai departe, pentru a cunoaște solia în întregime și n'a ezitat să primească adevărul. Când au aflat părinții săi despre acest fapt, l-au izgonit de acasă. El a venit după aceasta la una din

școlile noastre. Acest băiat a devenit fratele nostru Delhove, care lucrează de mulți ani ca misionar în Congo Belgian și care a adus la Domnul aproximativ 3.000 de Africani până acum. Noi nu vedem imediat roadele lucrării Colportorilor. Dar ici și colo răsare sămânța, potrivit făgăduinții Domnului. În fiecare an mii de persoane fac cunoștință cu solia prin cetirea scrierilor și cărților noastre, cât și prin influența colportorilor noștri.

În prima săptămână de lucru, unul dintre frații noștri care doria să intre în lucrarea de colportaj, a vândut numai două cărți mici. Descurajându-se din cauza aceasta, el s'a hotărît să părăsească lucrarea.

Doi ani mai târziu, venind la una din adunările noastre, ce se țin în corturi, i s'a spus, că o familie întreabă de el, deoarece prin el a primit adevărul. El a răspuns că aceasta trebuie să fie o greșală, căci el nu cunoaște pe acești oameni. Rămânând însă aducătorul acestei vești la cele spuse de el, fratele s'a lăsat convins să vină la acea familie. El a constatat, că nu-i cunoaște într'adevăr și a susținut că ei fac de sigur o confuzie. Membrii acelei familii l-au înconjurat însă, spre a-i strânge cu recunoștință mâna și i-au zis: „Nu vă aduceți aminte, că ne-ați vândut acum doi ani o carte? Prin acea carte am venit noi la adevăr. Noi am împrumutat-o vecinilor noștri, cari au primit deasemenea adevărul. Ei sunt aici la noi, și noi am dori să vă prezentăm lor“.

După acea adunare în corturi, fratele acela a început din nou lucrarea de colportaj și astăzi lucrează deja de 40 de ani ca colportor credincios. El a dus solia în mii de familii și ca succes al lucrării sale multe suflete au venit la Mântuitorul.

Să ne mirăm deci dacă Spiritul Profetic ne spune: „Colportorul înțelept, temător de Dumnezeu și iubitor de adevăr ar trebui să fie stimat; căci el are o poziție, care se aseamănă cu aceea a unui predicator al Evangheliei“. *Colportorul ca Evangelist*“.

Ce ar putea să facă Comunitățile noastre pentru colportaj.

Lumea și câteodată chiar Comunitatea nu prețuește însemnătatea cea mare a lucrării de Colportaj. Deși modest în exteriorul său, totuș colportorul credincios este trimisul Stăpânului Universului. Marele dușman urăște pe frații

noștri colportori. El știe, că prin lucrarea lor lumea este inundată cu lumina soliei și că multe suflete, cari se găsesc în întunec, vor fi luminate. Deaceea colportorul are mereu de luptat și vrăjmașul cel rău face totul ce-i stă

în putință, pentru a-l descuraja și a-l împiedica în lucrarea sa.

În mijlocul tuturor, prin cari colportorul trebuie să treacă, el întâlnește și mari bucurii; el își continuă drumul în mod stăruitor, încercându-se în Dumnezeuul său, însă el are nevoie de simpatia fraților săi. Comunitatea ar trebui să prețuească valoarea cea înaltă a Colportajului și să manifeste un viu interes față de solii credincioși, cari merg din casă în casă. Să arătăm așadar fraților noștri colportori o deosebită iubire. Să folosim toate ocaziunile, spre a le arăta interesul nostru pentru lucrarea lor importantă. Să le aducem mici servicii frățești,

cari să le fie de folos. Fără putere dela Domnul, colportorul nu-și poate împlini misiunea. Comunitatea Domnului ar trebui să țină adunări speciale de rugăciune în favoarea colportorilor și a scrierilor pe cari le răspândesc. Fie ca frații și surorile noastre să-și aducă aminte de colportorii noștri în rugăciunile lor zilnice. Dumnezeu va asculta rugăciunile poporului Său și va ajuta colportorilor în lucrarea lor. Și adresându-ni-se glasul Spiritului Sfânt, spre a'ne invita să intrăm în această lucrare nobilă, să răspundem Domnului: „Iată-mă, trime-te-mă!“

F. Charpiot.

Campania de Toamnă

Săptămâna de consacrare

2 — 8 Octombrie, 1932.

Pavel, marele și harnicul apostol al păgânilor, scrie Colosenilor cu privire la purtarea și activitatea creștină, următoarele: „Orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțumiți prin El, lui Dumnezeu Tatăl“. Col. 3, 17.

Lucrarea Campaniei de Toamnă este biblică și fiind de origină divină, ea este lucrarea lui Dumnezeu. Ca atare noi o facem în Numele lui Dumnezeu. Deaceia lucrarea aceasta ar trebui să fie bine venită pentru noi, și noi n'am trebui să o privim ca ceva străin, ci ca o lucrare plăcută. Așadar să o facem voioși și cu bucurie. De fapt am trebui să fim recunoscători față de Dumnezeu pentru că ne-a chemat și ne trimite în Numele Său să lucrăm pentru El și să aducem sufletelor pierdute Evanghelia Domnului Hristos.

„Cuvântul lui Hristos să locuească din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră“. Col. 3, 16. Prin aceste cuvinte, cât și prin cele din vers. 17, amintite mai sus, apostolul Pavel ne descoperă puterea cea ascunsă, care dă unui creștin succes și voioșie în lucrarea misionară. Lucrarea Campaniei de Toamnă, plină de succes, este rezultatul locuirii Cuvântului divin între noi, învățându-ne unul pe altul și îndemnându-ne la lucrare, fiind în același timp veseli și cântând spre lauda lui Dumnezeu pentru tot ce a făcut față de noi și pentru noi.

Noi știm că lucrarea Campaniei de Toamnă nu poate fi făcută fără ajutorul deosebit al lui Dumnezeu și întemeiându-ne pe o recomandare din partea Conferinței Generale, am ho-

tărit ca săptămâna dela 2—8 Octombrie a. c. să fie o săptămână de consacrare pentru toate Comunitățile din Uniunea noastră. Sub aceasta înțelegem următoarele:

În câteva seri din săptămâna aceasta membrii și prietenii cari ar dori să vină, să fie invitați la adunări speciale. Fiecare din aceste adunări să fie deschisă cu cântare și rugăciune. Fr. predicator sau conducătorul Comunității ține apoi o scurtă cuvântare de 15 minute. Apoi cei adunați ar trebui să se apropie de Dumnezeu prin rugăciuni, consacrându-se pentru lucrarea Campaniei de Toamnă și rugând pe Domnul în mod serios să le ajute în această lucrare. Apoi să fie discutat rezultatul deja obținut în Campania de Toamnă, arătându-se necesitatea de a atinge ținta propusă, pentru ca această lucrare să fie făcută cu deplin succes și toate Revistele Festive să fie răspândite. Apoi adunarea poate fi încheiată cu cântare și rugăciune.

Aceste adunări s'ar putea ține Marți, Miercuri și Vineri seara sau în așa fel, cum se potrivește pentru fiecare Comunitate.

Avem toate motivele de a avea o săptămână de consacrare a Campaniei de Toamnă în anul acesta, deoarece se împlinesc tocmai acum 25 de ani, de când s'a făcut pentru prima dată această lucrare. În anul 1907 s'a făcut începutul în această lucrare. Așadar serbăm în anul 1932 jubileul de 25 de ani al Campaniei de Toamnă. Săptămâna noastră de consacrare să fie totodată și serbarea jubileului Campaniei de Toamnă. Aceasta o serbăm printr'o consacrare deplină în vederea unei lucrări și mai mari. Domnul a ajutat lucrarea mondială misionară în acești 25 de ani și în conformitate

cu cele scrise în Isa. 60, 1—11, El a adus lumea acolo, încât ea a sprijinit lucrarea de evanghelizare în privința financiară. În cursul acestor 25 de ani s'a strâns în lumea întreagă suma de lei 2.158.000.000 pentru lucrarea lui Dumnezeu prin lucrarea Campaniei de Toamnă. A treia parte din toate cheltuielile misionare a fost acoperită din acest fond. În felul acesta au putut fi câștigate mii de suflete pentru Domnul Isus.

În anul 1932 se împlinesc deasemenea 25 de ani de când Conferința Generală a organizat Departamentul Misionarilor Voluntari și noi ca Misionari Voluntari serbăm în acest an jubileul nostru de 25 de ani. Cele amintite cu privire la săptămâna de consacrare a Campaniei de Toamnă le spunem în mod deosebit ti-

neretului nostru, invitându-l să se consacre lui Dumnezeu pentru lucrarea Campaniei de Toamnă. Lor le aducem totodată la cunoștință, că vom serba jubileul nostru de 25 ani printr'un program deosebit. Vom publica materialul necesar în revistele noastre.

Să introducem deci în toate Comunitățile noastre săptămâna de consacrare dela 2—8 Octombrie, și s'o petrecem în consacrare, rugăciune și mulțumire, fiind gata să facem cu ajutorul lui Dumnezeu cele mai mari eforturi, pentru ca lucrarea Campaniei de Toamnă din anul acesta să aibă cel mai mare succes de până acum.

P. H. Hermann.

Secretarul Misiunii Interne al Uniunii.

ȘAPTE MOTIVE

cari să determine pe fiecare Adventist de Ziua a Șaptea a lua parte la Campania de Toamnă.

1. Fiindcă Campania de Toamnă este o lucrare câștigătoare de suflete. Mulți cari se bucură astăzi de adevăr au primit prima veste despre el printr'un lucrător din Campania de Toamnă. Comunități întregi au fost înființate ca rezultat al influenței unei singure reviste festive.

2. Fiindcă fiecare, care întrebunțează timpul și străduințele sale în lucrarea Campaniei de Toamnă, adâncește experiența sa creștină. J. R. Mott a zis: „Cunoștința religioasă, convingerea și entuziasmul cer să fie exprimate prin slujire, căci altfel caracterul devine neadevărat și credința nereală. O mulțime de membri laiți se găsesc astăzi într'o primejdie serioasă. Este de sigur periculos pentru ei să audă mai multe predici, să ia parte la mai multe ore biblice și adunări publice, și să cetească mai multe scrieri religioase și etice, fără să li se dea o ocazie potrivită pentru a pune în practică adevărul găsit de ei și sentimentele lor noi printr'o mărturisire hotărâtă, printr'o slujbă dezinteresată față de alții și printr'o luptă energetică împotriva răului“. Dvs. aveți nevoie de Campania de Toamnă și Campania de Toamnă are nevoie de Dvs.

3. Fiindcă Campania de Toamnă este factorul cel mai important în progresul întregii solii îngerești. În acest an se vor plasa mai mult decât 4 milioane de reviste, tipărite în mai mult decât 40 de limbi, în mâinile publicului cetitor. Dacă presupunem că fiecare familie ar constă numai din 4 persoane, aceasta ar însemna că 16 milioane de oameni vor fi direct influențați prin conținutul revistei festive. Ca

urmare a acestor campanii de până acum milioane de oameni au aflat, că suntem un popor misionar și că reprezentăm cea mai mare mișcare misionară de pe acest pământ. O asemenea lucrare va înlătura prejudecățile și va pregăti drumul pentru un contact pe viitor. Merită să avertizăm pe aproapele nostru și merită să ne facem partea în luminarea publicului cu privire la lucrarea și la învățăturile Adventiștilor de Ziua a Șaptea.

4. Fiindcă Campania de Toamnă ne aduce în legătură cu oameni de influență mare în orașele noastre cele mari. Și noi nu vom merge de geaba la acești oameni. Ei au dat în mod generos pentru lucrarea noastră și vor continua să facă așa și mai departe. Cine știe câți prieteni ne-am câștigat în felul acesta, cari ar putea să devină în timpuri de prigoană apărătorii noștri curațoși.

5. Fiindcă Campania de Toamnă aduce un venit, care este aproape 30% din darurile pentru Misiunea Externă, dându-ne astfel puțința să vestim întreita solie îngerească în 450 de limbi și dialecte, în 141 de țări. Așadar vedem, dacă venitul din această sursă ar înceta pe neașteptate, aproape a treia parte din întreprinderile misiunilor noastre externe ar trebui să stea în loc. De fapt 7.000 de suflete, sau a treia parte din numărul acelor cari au fost botezați în ultimul an în câmpurile misionare, datorează cunoștința mântuirii credincioșiei poporului lui Dumnezeu în Campania de Toamnă.

6. Fiindcă Campania de Toamnă, fiind o întreprindere cu un caracter distinct, misionar,

adâncește interesul fiecărui lucrător pentru lucrarea din misiunea externă și extinde vederile sale cu privire la câmpul de lucru.

7. Fiindcă Campania de Toamnă este un mijloc în mâinile lui Dumnezeu pentru a încheia lucrarea în timpul acestei generațiuni.

Datoriile Comunității.

Unde locuște Spiritul Domnului, trebuie să domnească blândețea, răbdarea, prietenia și îndelunga răbdare. Un adevărat ucenic al lui Hristos se va strădui să imiteze pe Modelul său. El va căuta să facă pe pământ voința lui Dumnezeu, după cum se face și în cer. Oamenii, a căror inimă este încă pătată de păcat, nu pot să aibă tragere de inimă pentru lucruri bune. Ei nu împlinesc nici cele dintâi patru porunci ale Decalogului, cari arată datoriile omului față de Dumnezeu, nici cele din urmă șase, cari descriu datoriile omului față de semenii săi. Inima lor este plină de egoism și află numai greșeli în acei ce sunt mai buni ca ei. Lucrul pe care Dumnezeu li l-a dat, îl lasă nefăcut și se apucă de lucruri ce nu le-au fost date. Datoria lor e să se cerceteze pe ei înșiși, ca nu cumva să încolțească vreo rădăcină de amărăciune, care să turbure și să mânjească Comunitatea. Ei își îndreaptă privirea spre alții, ca să vadă dacă nu cumva caracterul fraților lor lasă ceva de dorit, cutoatecă datoria lor eră să se privească pe ei înșiși, să cerceteze cu amănunțime propriile lor fapte și ca să critice propria lor purtare. Dacă își vor îndepărta din inimă eul personal, invidia, ura și răutatea, atunci nu-și vor mai da aere de judecători și nu vor mai pronunța condamnări asupra altora, cari sunt mai buni decât ei în fața lui Dumnezeu.

Cel care vrea să reformeze pe alții, trebuie să se facă întâiu pe sine mai bun. Trebuie să câștige Spiritul Maestrului său, să fie gata spre a îndură ca și El batjocura și să se lepede cu totul de sine. Valoarea lumii este neînsemnată față de prețul unui suflet. Dacă cineva are dorința de a folosi de putere pentru a stăpâni asupra moștenirii Domnului, urmarea va fi pierderea sufletelor. Oricine iubește cu adevărat pe Isus, își va da silința să-și potrivească vieța după aceea a Modelului divin, și va lucra în spiritul acesta la mântuirea altora.

Pentru ca să câștige pe oameni și să le asigure mântuirea veșnică, Isus n'a ezitat să părăsească tronul împărătesc și să vină pe pământ; El îndură în locul oamenilor grozăviile păcatului și ale rușinii, și muri, ca să-i libereze. Privind la nemăsuratul preț, pe care El l-a plătit pentru mântuirea oamenilor, nici un mărturisitor

Toți acei cari iau parte la Campania de Toamnă ajută în felul acesta să îplinească rugăciunea, pe care a indicat-o Domnul: „Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său“. Luca 10, 2.

tor al numelui lui Hristos n'ar trebui să îndrăznească a se purta nepăsător chiar față de cel mai umil din ucenicii Săi. Frații și surorile din Comunitate ar trebui să-și supravegheze cu mare prevedere cuvintele și faptele, pentru ca să nu vatăme uleiul și vinul! Cât de răbdători, prietenoși și iubitori ar trebui să se poarte față de cei răscumpărați prin sângele lui Hristos! Cu câtă credincioșie și cu cât foc ar trebui tratați acei, cari străduința lor de a păzi adevărul, nu află nici o încurajare acasă la ei, și cari, dimpotrivă trebuie să respire fără încetare un aer încărcat cu maismele necredinței și întunecului!

CUM SA NE PURTAM FAȚA DE CEI CAZUȚI ÎN GREȘEALA.

Dacă se crede, că un frate a greșit, frații și surorile nu trebuie să-și facă din aceasta un subiect de conversație. Nu trebuie să-și facă o distracție din a comenta și a umflă aceste greșeli. Deseori s'a întâmplat lucrul acesta și urmarea a fost, că acei ce s'au dedat la acest fapt și-au atras urgia lui Dumnezeu; iar Satana a jubilat, că poate să slăbească și să dea de rușine suflete, cari ar fi putut fi tari în Domnul. Lumea vede slăbiciunile, și judecă pe acești oameni și adevărul pe care ei îl mărturisesc, după fructele aduse.

„Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? — Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu, și spune adevărul din inimă. Acela nu clevește cu limba lui, nu face rău semenului său, și nu aruncă ocară asupra aproapelui său. El privește cu dispreț pe cel vrednic de disprețuit, dar cinstește pe cei ce se tem de Domnul. El nu-și ia vorba înapoi, dacă face un jurământ în paguba lui. El nu-și dă banii cu dobândă, și nu ia mită în potriwa celui nevinovat. Cei ce se poartă așa, nu se clatină niciodată“. Aci vorbitorul de rău cu cel ce pricinuește rău fratelui său sunt excluși din cortul lui Dumnezeu și dela rămânerea pe muntele cel sfânt. Cel care aruncă ocară aproapelui său, vânturând cuvinte dăunătoare pentru acela, nu va primi aprobarea lui Dumnezeu.

Cât de dese ori au fost luați predicatorii dela

valorosul lor lucru însemnat, dela câștigarea sufletelor pentru Dumnezeu și pentru adevăr, pentru a se ocupa cu regularea dificultăților ivite între frați, cari nu se înțelegeau de loc și cari aveau un spirit de ceartă și dominare. În decursul acestei lucrări s'a întâmplat de repetate ori, ca lucrătorii să fie chemați din câmpul lor; aceasta nu e decât unul din mijloacele, pe cari marele vrăjmaș al omenirii le întrebuițează, ca să împiedice lucrarea lui Dumnezeu. Când suflete, cari sunt pe punctul de a se hotărî pentru adevăr, sunt părăsite în voia lor, se răcesc și rare ori mai pot fi încălzite pentru adevăr ca la început. Satana caută totdeauna un pretext ca să rețină din câmp pe predicatori, tocmai într'un timp atât de critic, încât se pierde tot succesul lucrului său.

Există în Comunitate bărbați și femei nepocăiți, cari pun mai pe sus grija demnității și părerilor lor, decât a mântuirii semenilor lor. Satana lucrează asupra acestor persoane, ca ele să cauzeze greutăți, cari să absoarbă timpul și munca predicatorilor, și de aci urmează că multe suflete pierd.

Dacă membrii Comunității sunt într'o stare sufletească de neunire, inima lor este aspră și nesimțitoare. Străduințele predicatorului de a-i uni ar fi ca și când ar încerca să lipească la rece două bucăți de fier, căci fiecare se va propti, mai tare în poziția sa. Predicatorul se află într'o situație prea puțin de invidiat, căci oricât de înțelepte ar fi hotărârile sale tot vor fi displăcute unuia, și în chipul acesta va fi hotărît spiritul de clică.

Dacă predicatorul primește ospitalitatea unei familii, cu siguranță că altele vor fi cuprinse de gelozie, de teamă ca nu cumva să se lasă influențat contra lor. Dacă dă un sfat, unii vor zice: Cutare, sau cutare a vorbit cu el, iar cuvintele sale nu vor face nici o impresie asupra lor. În chipul acesta sufletul lor este plin de neîncredere și de rele bănueli, iar predicatorul este dat pradă prejudecăților lor și geloziei lor necugetate. Prea adesea se întâmplă, că lasă în urma sa lucrurile mai rele decât le-a găsit. Dacă ar fi refuzat de a ascultă spusele parțiale, asupra stării lucrurilor; dacă ar fi dat sfaturi potrivit Scripturii; dacă, împreună cu Neemia, ar fi zis: „Am o mare lucrare de făcut și nu pot să mă cobor, atunci Comunitatea ar fi ajuns într'o stare mai bună.

Atât predicatorii cât și membrii Comunității displac lui Dumnezeu, dacă îngăduesc cuivă să le povestească despre erorile și greșelile fraților lor. N'ar trebui să asculte asemenea rapoarte, ci să spună: „Ai urmat bine instrucțiunile Mântuitorului? Te-ai dus la cel greșit și i-ai spus între tine și el singur lucrul acesta?

A refuzat de a te ascultă? Atunci luat-ai cu băgare de seamă și rugăciune doi sau trei frați cu tine, și lucrat-ai împreună cu ei în iubire, umilință și blândețe? Abundă inima ta de iubire pentru el?“ După ce au fost urmate în totul sfaturile marelui Conducător, date în regulile cu privire la cei greșiți, trebuie să se facă un pas mai departe — spune chestiunea Comunității și las-o să lucreze în cazul acesta, potrivit Scripturii. Atunci Dumnezeu va aprobă hotărîrea Comunității, când va exclude pe membrul vinovat, care nu vrea să se îndrepteze. Dacă nu s'a făcut așa, astupă-ți urechea la orice plângere și teme-te de a acuză pe aproapele tău. Dacă n'ar fi frați și surori, cari să le dea ajutorul, îndată ar pieri și limbile rele, căci n'ar mai află un câmp favorabil pentru a se mușcă și a se mânca unii pe alții.

ALEGEREA CONDUCATORILOR.

Apostolul Pavel scrie lui Titu: „Să pui în rândueală ce mai rămâne de rânduit, și să pui presbiteri în fiecare cetate, după învățăturile pe cari ți le-am dat. Fiecare din ei să fie fără prihană, bărbat al unei singure soții, să aibă copii credincioși, cari să nu fie învinuiți de desrăbălare sau neascultare. Căci episcopul trebuie să fie, ca econom al lui Dumnezeu, fără prihană“. Ar fi bine pentru predicatorii noștri, dacă ar lua seama la aceste cuvinte, și nu s'ar grăbi să așeze un om fără o serioasă reflecțiune și fără a înălță rugăciuni, ca Dumnezeu să dovedească pe cine primește.

Apostolul zice: „Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă“. În unele din Comunitățile noastre se trece prea repede la organizație și la întărirea bătrânilor prin binecuvântare; regulile biblice nu sunt luate în seamă și urmarea e, că multe dificultăți se ivesc în Comunitate. N'ar trebui să se aleagă și să se binecuvinteze nici un conducător, care nu e vrednic de lucrarea aceasta plină de răspundere. — Oamenii cari trebuie să se pocăiască, să fie cultivați și înobilati înainte de a putea ocupa acest post.

Plasa Evangheliei adună și buni și răi. Se cere timp pentru a se desvoltă caracterul; se cere experiență, pentru a putea cunoaște bine pe oameni. Trebuie să se aibă în vedere familia celor, cari sunt propuși pentru serviciu; e predată lui Dumnezeu? Poate bărbatul să conducă bine propria sa casă? Cum sunt copiii săi? Fac ei cinstea tatălui lor? Dacă e lipsit de tact, înțelepciune și putere spirituală pentru a-și conduce familia, oricine se poate aștepta că va aduce și în Comunitate aceleași defecte. Aceeaș incapacitate de care a dat dovadă în familia sa o va aduce și aci. E mai bine ca omul să fie cercetat înainte de a fi așezat în serviciu; mai bine

să se țină sfat și să se facă rugăciuni înainte de a face pasul, decât să se străduască în urnă cineva, să îndrepteze urmările unui procedeu rău.

În multe Comunități conducătorul nu posedă calitățile potrivite spre a educa pe membri pentru lucrare. Nu s'a dat dovadă de tact și discrețiune pentru a menține interesul pentru lucrarea lui Dumnezeu. Conducătorul este moale și plictisitor; vorbește prea mult, iar rugăciunile sale în adunare sunt prea plicticoase; n'are o legătură vie cu Dumnezeu, care zilnic să-i dea o nouă experiență. Toți conducătorii Comunităților noastre trebuie să fie serioși, zeloși și desinteresați. Trebuie să fie oameni ai lui Dumnezeu, cari să dea lucrării adevărata ei înfățișare. Ei trebuie să aducă rugăciunile lor în credință înaintea lui Dumnezeu. Pot să se roage în cămăruța lor cât de mult, dar în public rugăciunile și expunerile lor să fie scurte și mișcătoare. Rugăciunile lungi și fără miez și îndemnurile lungi trebuie să fie evitate. Cei cari vor să spună ceva fraților lor spre a-i încuraja și edifica, trebuie să aibă mai întâiu lucrul în inima lor. Zilnic trebuie să fie în strânsă legătură cu Dumnezeu, și să se aprovizioneze din comorile Sale nesfârșite, scoțând de acolo și noi și vechi. Dacă propriile lor suflete sunt înviorate prin Spiritul lui Dumnezeu, atunci și pe alții vor bucura, înfări și încuraja; dar, dacă nici ei înșiși n'au băut din izvorul viu al mântuirii, atunci nici pe alții nu vor putea conduce acolo.

Trebuie să se stăruiească pe lângă acei ce primesc teoria adevărului, ca să înțeleagă că au trebuință de o credință practică în viață. Predicatorul trebuie să-și păstreze sufletul în iubirea lui Dumnezeu. Atunci va putea stăruia pe lângă ascultătorii săi cu privire la nevoia consacrarii individuale, a unei pocăințe personale. Fiecare e chemat să facă propriile sale experiențe. Hristos trebuie să locuească în inima lor, Spiritul Său să le stăpânească înclinațiunile, fără de care mărturisirea credinței n'are nici un preț, iar starea lor este mai rea decât a celor cari niciodată n'au auzit adevărul.

Pentru grupele mici, cari primesc adevărul, trebuie să se ia măsuri, cari să asigure propășirea Comunității. Conducerea poate să fie încredințată unui om câteva săptămâni sau o lună și apoi altuia pentru alte câteva săptămâni; în felul acesta poate să fie puse pe rând la lucru diferite persoane și apoi după un timp potrivit de probă unul poate să fie ales de către Comunitate drept conducător definitiv, totuș nu pentru mai mult timp decât un an. Apoi să se aleagă altul sau chiar și acelaș om, dacă serviciul său s'a dovedit spre binele Comunității. Acelaș principiu trebuie să fie adoptat și în ale-

gerea oamenilor pentru alte locuri de răspundere, precum în serviciile Conferințelor. Oamenii cari nu au fost probați nu trebuie să fie aleși drept președinți ai Conferințelor. Mulți nu dau dovadă că pricep însemnătatea acestor chestiuni, cari cuprind în sine interese veșnice.

Noi susținem, că suntem depozitarii Legii lui Dumnezeu; pretindem, că avem mai multă lumină și o înțelegere mult mai înaltă decât oricare alt popor de pe pământ; deaceia trebuie să dovedim și o mai mare desăvârșire a caracterului și o mai serioasă devotare. Cei cari au mai primit lumina adevărului prezent, sunt îndatorați să poarte o soție foarte solemnă. Lumina noastră trebuie să pornească în afară, pentru a lumina cărarea celor ce sunt în întunec. Ca membri ai Comunității vizibile și ca lucrători în via Domnului toți cei ce se numesc creștini trebuie să facă tot ce le stă în putință pentru ca să întreție în Comunitate pacea, buna dispoziție și iubirea. Luați seama la rugăciunea lui Hristos: „Pentru ca toți să fie una, după cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, ca lumea să creadă, că Tu M'ai trimis”. Unitatea Comunității este dovada convingătoare, că Dumnezeu a trimis pe Isus în lume ca Mântuitor al ei. Acesta e un argument, pe care lumea nu-l va putea doborî. Deaceia Satana lucrează neîncetat, ca să împiedece această unitate și armonie, pentru ca văzând necredincioșii cazurile de răcire, neunire și ceartă în sânul celor ce se numesc creștini, să fie pătrunși de un desgust pentru credință și să fie mai mult legați în nepocăirea lor. Dumnezeu este desonorat prin cei cari deși susțin, că recunosc adevărul, totuș unul față de altul trăesc în neîmpăciuire și vrăjmășie. Satana este pârătorul fraților, și toți câți se dedau la asemenea lucrare, sunt în serviciul lui.

Noi mărturisim, că avem mai mult adevăr decât celelalte Comunități; dar ce folos avem din faptul acesta, dacă el nu ne îndeamnă la o mai deplină predare față de Dumnezeu și la o viață mai curată și mai sfântă? Ar fi fost mai bine pentru noi să nu fi zărit niciodată lumina adevărului, decât să zicem, că-l primim și să nu fim sfințiți prin el. Pentru ca să recunoaștem interesele cari sunt cuprinse în întoarcerea omului dela rățacire la adevăr, trebuie să cunoaștem valoarea nemuririi; trebuie să recunoaștem cât de înspăimântătoare sunt chinurile celei de a doua morți; trebuie să înțelegem cinstea și mărirea pregătită pentru cei mântuiți și să pricepem ce însemnează să trăești în preajma Aceluia, care muri, ca să ridice și să înobileze pe oameni și să poată da biruitorului o cunună regească.

Niciodată o minte mărginită ca a noastră nu

va putea să-și dea seama de adevărata valoare a unui suflet. Cu ce sentiment de recunoștință își vor aminti cei transformați în mărire, de aceia cari au fost unelte pentru mântuirea lor! Nimeni nu va avea atunci de ce să regrete lucrările sale desinteresate și stăruitoare, răbdarea sa, sprijinul său, și dorul său arzător de a salva oameni cari ar fi pierit, dacă și-ar fi neglijat datoria, sau dacă ar fi obosit de a face binele.

Acum sfinții aceștia, învesmântați în alb, sunt adunați în staulul Marelui Păstor. Lucrătorul credincios și persoanele, cari au fost mântuite prin lucrarea sa, sunt salutați de Mielușelul care seade pe tron, și conduși de El la pomul vieții și la izvoarele de apă vie. Cu câtă bucurie privește servul lui Hristos pe acești mântuiți, cari participă la bucuria Mântuitorului lor! Cât de mareș este cerul pentru cei, cari au fost credincioși în opera de mântuire a oamenilor! „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să

umblă în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci“.

CUM SA SE POARTE INTRE EI MEMBRII COMUNITAȚII.

(Testimoniis, Vol. IV, p. 4885—489)

Fiecare om, care se luptă să biruească, va avea de luptat cu propriile sale slăbiciuni; cum însă e mai ușor, ca cineva să vadă greșelile fraților decât pe ale sale proprii, e nevoie ca fiecare să se cerceteze mai mult pe sine și să fie mai aspru față de sine decât față de alții. Toți membrii Comunității, dacă sunt fii și fiice ale lui Dumnezeu, vor fi supuși la disciplină, înainte de a putea fi lumina lumii. Dumnezeu nu va face purtători de lumină din acei bărbați și acele femei, cari se află în întunec, și cari sunt mulțumiți să rămână acolo; cari nu fac nici o străduință de a se pune în legătură cu izvorul luminii.

(Va urma).

Școala în familie.

„Ei vor trăi împreună cu copiii lor“.

CEA DINTAI ȘCOALA A COPILULUI.

În înțelepciunea Lui, Dumnezeu a dat ordin ca familia să fie mijlocul cel mai însemnat pentru educație. În familie trebuie să înceapă educația copilului. Aceasta este școala lui cea dintâi. Aci trebuie să învețe împreună cu părinții și îndrumătorii lui învățăturile acelea cari urmează să-i fie călăuză în tot timpul vieții, și anume să învețe respectul, ascultarea, reverența, stăpânirea de sine. Influențele familiei în cele ale educației sunt o putere decisivă spre bine sau spre rău. În multe privințe sunt tăcute și gradate, dar dacă sunt exercitate pe partea cea bună, devin o putere foarte cuprinzătoare pentru adevăr și dreptate. Dacă aici nu e îndrumat copilul bine, Șafana îi va face educația prin agenți aleși de el. Cât de însemnată este, deci, școala din familie.

În școala familiei — cea dintâiu treaptă din învățământ — trebuie să fie folosite talentele mai alese. Toți părinții sunt obligați să dea învățatură pentru cele corporale, mintale și spirituale. Fiecare părinte ar trebui să aibă ca lintă să dea copilului său un caracter simetric și bine cumpănit. Aceasta e o lucrare nu de mică însemnatate și mărime, — o lucrare care cere plănuit și rugăciune stăruitoare ca și stăruințe răbdătoare și neîncetate. Trebuie să se așeze o temelie bună, să se înalțe un schelet tare ce nu se clatină, și apoi zi după zi să se meargă înainte cu lucrarea de zidire, lustruire și desăvârșire.

Copiii pot să fie educați fie pentru a servi păcatului fie pentru a servi dreptății. Solomon zice: „Învăță pe copil calea pe care trebuie să meargă, și când va îmbătrâni nu se va depărta de ea“. Prov. 22, 6. Vorbirea aceasta este pozitivă. Învățătura impusă de Solomon este aceea de a îndruma, de a educa, de a desvolta. Dar pentru ca părinții să facă lucrarea aceasta e nevoie ca ei să cunoască bine „calea“ pe care trebuie să meargă copilul. E cu neputință ca părinții să dea copiilor lor o creștere bună,

dacă nu s'au predat ei mai întâi lui Dumnezeu, învățând dela marele Învățător ascultarea de voința Lui.

Educația fizică, dezvoltarea corpului, se dă mult mai ușor decât educația spirituală. Camera copilului, câmpul de joc, atelierul; semănatul semințelor, și strângerea recoltei — toate dau educație fizică. În împrejurările favorabile obișnuite copilul câștigă o vigoare sănătoasă și o bună dezvoltare a organelor corpului. Totuși chiar și în cele corporale copilul trebuie să fie educat cu îngrijire.

Cultura sufletească, ce dă curățenie și înălțime cugetării, vioiciune cuvântului și faptei, cere eforturi mult mai obositoare. E nevoie de răbdare pentru a smulge fără încetare orice buruiană din grădina inimii. În nici un caz educația spirituală nu trebuie să fie neglijată; deoarece „temerea de Domnul este începutul înțelepciunii“. Ps. 111, 10. Unii pun educația alături de religie, dar adevărata educație este religie. Babilă ar trebui să fie cea dintâi carte de învățatură a copilului. Din cartea aceasta părinții ar trebui să dea învățături înțelepte. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie făcut regulă de purtare în viață. Din ea trebuie să învețe copiii că Dumnezeu este Tatăl lor; iar din învățăturile ei frumose ei trebuie să ajungă să cunoască și caracterul Lui. Prin însămânțarea principiilor ei, copiii trebuie să se deprindă a face dreptate și judecata.

Din oarecari motive, mulți părinți n'au plăcere de a da copiilor lor învățatură în cele ale credinței; și-i lasă să-și culegă singuri din Școala de Sabat învățătura ce ei ar avea privilegiul și datoria să le-o împartă. Părinți de felul acesta nu-și îndeplinesc datoria ce zac asupra lor, de a da copiilor lor o educație întregă. Dumnezeu poruncește poporului Său să crească pe copiii lor în temerea și mustrarea Domnului. Ce însemnează temerea și mustrarea Domnului? Însemnează că ei trebuie deprinși a-și

îndruma vieața după cererile și învățăturile Cuvântului; să fie ajutați să înțeleagă bine cu ce condiții poate să intre în cetatea lui Dumnezeu. Nu pentru toți cei cari ar vrea să intre, vor fi deschise porțile acelei cetăți, ci numai pentru aceia cari au căutat să cunoască voia lui Dumnezeu și și-au predat vieața ca să fie condusă de El.

Părinților, căutați ca învățătura ce dați copiilor voștri să fie simplă și cercetați dacă a fost bine înțeleasă. Ceeace voi învățați din Cuvânt trebuie să le prezentați așa de simplu, încât să fie cu neputință ca ei să nu înțeleagă. Prin învățături simple trase din Cuvântul lui Dumnezeu și din propria lor experiență, puteți să-i învățați cum să-și potrivească vieața după cel mai ales model. Chiar și în copilărie și tinerețe ei se pot deprinde să ducă o vieață de cugetare și râvnă, care va da o recoltă bogată din cele bune. E. G. White, „Counsels to Teachers“, pag. 107—109.

Necrolog.

În ziua de 29 Aprilie 1932, am condus la locul de odihnă, pe fr. Savu Petruș, presbiter al Com. Buc. Nord.

Ca presbiter și-a făcut datoria în faptă și în cuvânt, din care cauză credem că Domnul îl va învia la învierea dreptilor, când va fi timpul să-și revadă familia lăsată îndurerată acum, asemenea și frații pe cari i-a păstorit.

C. Munteanu.

Fr. Costică Toma, a fost chemat la odihnă în ziua de 4 Septembrie 1932 după o scurtă suferință.

La înmormântare a luat parte o mulțime de lume, cum și autoritățile din saț.

Învierea celor drepti sperăm să fie partea și acestui iubit frate credincios.

G. Dașoveanu.

Sora Constanța Constantinescu a adormit în Domnul în ziua de 1 Septembrie 1932, în etate de 23 ani, și după o suferință de trei ani.

Era absolventă a școlii normale grădina de copii din București. Adevărul l-a primit la Brașov unde a și fost botezată la 15 August 1931.

A adormit pe brațele mamei sale iubite, sora Domnica Constantinescu și când mama plângea de milă pentru fiica ce se sbătea în durerile morții, fiica muribundă i-a zis: „Nu mai plânge mamă, ci mai bine roagă-te“.

Și așa Sora Constanța a adormit rugându-se la Dumnezeu în Numele Domnului Isus în care credea că o va chema la vieață. Cu ocazia înmormântării s'a vestit Solia la mulți.

Sperăm să o vedem cu bucurie la învierea cea dintâiu a dreptilor. Dumnezeu să ne ajute la toți.

Iași

Gh. Stănescu.

Fratele Marin M. Predică, din Comunitatea Crângeni a adormit în Domnul fiind în vârstă de 58 ani. Domnul promite că la revenirea Sa va scula din morminte pe toți credincioșii Săi.

R. Predică.

Fratele Ștefan Șt. Meiroșu din Comunitatea Pr. Elena, județul Ialomița, a adormit în Domnul.

Deși tânăr, doar de 15 ani, totuș a avut pacea că merge în mormânt împăcat cu Domnul Isus și cu speranța în învierea întâi a dreptilor lui Dumnezeu.

Călărași.

Scarlat D. Popa.

Fr. Ioan Maftei Rusu, din Comunitatea Fundul Moldovei, în etate de 78 ani, și botezat la 3 Mai 1924, a adormit în domnul pe ziua de 24 Mai 1932.

Deși nu știă carte, și tot timpul a fost slugă, lăsându-se sub mâna atotputernică a lui Dumnezeu a fost folosit într'un chip foarte minunat de El în ce privește călăuzirea multora pe calea credinței. A lucrat pentru Domnul Isus, eră lozinca vieții sale, luând parte activă la toate campaniile misionare.

Chiar în ziua în a cărei seară avea să închidă ochii pentru somnul cel până la venirea lui Isus, a căutat să dea de pomană tot ce-i aparțineă. Apoi, seara, după ce a mâncat s'a dusă să se culce. Somnul acesta pe care i l-a trimis Domnul se va termina odată cu învierea celor drepti pentru întâmpinarea lui Isus.

Deși nu a avut rude cari să-l plângă, în schimb însă tot satul l-a condus cu multă durere la locul de odihnă. Deseori oamenii ziceau: „Dacă am fi și noi ca el“.

Sora Didina Condruș, membră a Comunității Focșani, o soră foarte credincioasă față de Mântuitorul ei, care o chemase să-și consacre tânăra sa vieață pe altarul Său, a fost chemată la odihnă de El până la venirea Sa în mărire.

Focșani.

C. Florescu.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul unui număr Lei 9. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116. București IV.

Cereji

Mărturii pentru Școala de Sabat

și

Educație.